

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **T. K.** nar. ..., státní příslušnost Arménská republika, t.č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, Praha 9, Kovářská 4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2013, čj. OAM-175/ZA-ZA05-ZA08-2012, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného správního orgánu, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana, s odkazem na ustanovení §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V žalobě žalobce namítal pochybení správního orgánu, spočívající v porušení ust. §§ 2, 3, 50, 52 a 68 správního řádu, žalovanému vytýkal, že nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neopatřil si dostatek podkladů a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v průběhu řízení najevo, konečně vytýkal napadenému rozhodnutí i nedostatečné odůvodnění. V doplnění žaloby pak se uvádí, že žalobce opustil zem původu spolu s bratry a matkou, obávali se o život, jsou jezidské národnosti, následně však konvertovali ke křesťanství. Obávali se o

život z náboženského důvodu ze strany jezidů a z důvodu pronásledování ze strany otce a jeho rodinných příslušníků, kteří chtěli očistit své jméno a pomstít se bývalé manželce i dětem. Žalobce pak k svému zdravotnímu stavu uvedl, že prodělal operaci, po které musela být odstraněna ledvina a zaveden vývod, lékařské kontroly v zemi původu neabsolvoval, jelikož na to neměl peníze, s hrazením lékařské péče mu pomáhali prarodiče. Pro případ návratu do země původu se obává zabití ze cti. Žalovanému je vytýkáno, že si neopatřil potřebné podklady a neseznámil se patřičně se situací v zemi původu žalobce, neboť tento i s rodinou poukazoval na odůvodněné obavy z pronásledování ze strany Jezidů, touto skutečností se žalovaný nezabýval. Důvodnost těchto obav vidí žalobce spolu s matkou doloženu potvrzením Jezidského národního svazu, který nedoporučil návrat rodiny do Arménie z důvodu hrozícího nebezpečí. Žalovaný se nevypořádal ani s tvrzením hrozby krevní msty s cílem očistit jména, která hrozí ze strany otce. Zde vidí žalobce stav důkazní nouze, a v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, učiněného pod čj. 5 Azs 66/2008, které považuje řízení o mezinárodní ochraně za specifické právě s ohledem na to, že je v něm často nutné rozhodovat za situace důkazní nouze. Prokazovat jednotlivá fakta je primárně povinen žadatel, nicméně žalovaný je povinen v těchto situacích zajistit k dané žádosti maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které tvrzení žadatele vyvracejí, tak těch, co je podporují. Žalovaný však neopírá o žádný důkaz svá tvrzení, že v zemi původu má žalobce k dispozici nástroje na účinnou ochranu svých práv, nevypořádal se s informacemi o přístupu k soudům či jiným státním orgánům. Žalobce poukazuje v této souvislosti na čl. 7 odst. 2 Směrnice Rady 2004/83/ES, dle něhož je ochrana poskytována, pokud stát učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování či způsobení vážné újmy, mj. zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy a žadatel má k této ochraně přístup. V daném případě, i když je pronásledovatelem soukromá osoba, může být přístup k ochraně žalobce omezen či znemožněn. Informace a podklady žalovaného měly být relevantní, vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné, žalovaný si však vůbec neopatřil informace o jezidismu, o jejich postoji k lidem, kteří přestoupili na jinou víru, zda zem původu řeší případy krevní msty a zda případná pomoc je účinná. Vzhledem k ust. § 14 zákona o azylu pak žalobce připomíná, že mu byla odstraněna ledvina a zaveden vývod, za lékařské výkony musel platit, pomáhali mu prarodiče, na důkladné kontroly nechodil z důvodu nedostatku finančního zajištění, žalovaný přitom uvedl, že zdravotní péče mu byla poskytována bezplatně, což nemá oporu ve spise a rozhodnutí mělo být zrušeno pro vady řízení. Důvod hodný zvláštního zřetele měl být posouzen dostatečněji, zákaz libovůle je v tomto směru vyjádřen např. v rozhodnutí NSS čj. 3 Azs 12/2003 či 4 Azs 31/2003. Smysl humanitárního azylu je pak vymezen v jeho rozhodnutí 2 Azs 8/2004 ze dne 11. 3. 2004, popisující mj. situace, kdy by bylo nehumánní azyl neposkytnout, s tím, že případ žalobce spadá pod zařazení osob zvláště těžce postižených či nemocných. Žalobce odkazuje na internetové stránky o situaci v Arménii s tím, že zde je mj. uváděno, že dostupnost nejdůležitějších služeb se stala velmi vážným problémem hlavně pro sociálně ohrožené skupiny obyvatelstva, nízká kupní síla, absence státního zdravotního pojištění, zavedení out-of-pocket plateb a zvýšení neformálních plateb vedly k prudkému poklesu aktuálních doporučení k lékaři. Praxe neformálních plateb na zdravotní instituce znamená, že Arméni mají platit i pro několik zdravotnických služeb, které jsou úředně zdarma. To zahrnuje profylaktickou léčbu onkologických, srdečních, infekčních a psychiatrických onemocnění. Neformální platby jsou obvykle v rozmezí od 1000 do 50000 drachem

(100 dolarů). Stávající „státní nařízení“ o poskytování zdravotní péče bez poplatků zůstává tedy více deklaratorní než faktické. Obyvatelé, kteří to potřebují, anebo ti s nejméně prostředky, se tak setkali s omezeným přístupem k základní a specializované zdravotní péči. Žalovaný nedostal tomu, co sám uvedl, že každá žádost musí být posuzována individuálně, na základě žadatelem uvedených skutečností a na pozadí informací z nezávislých a objektivních zdrojů. Je proto navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

Písemné vyjádření žalovaného nese datum 7. dubna 2014, oprávněnost námitek žalobce popírá. Správní orgán odkazuje na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu a samotné rozhodnutí ve věci, žalovaný je přesvědčen, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Uvádí, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, které v daném případě považoval za dostatečné. Dále žalovaný poukazuje na to, že problémy s otcem měl žalobce na území Ruské federace, kde od r. 2002 společně žili a kde se otec dosud zdržuje a o rodinu nejeví zájem. V rámci země původu má žalobce možnost využít vnitřního přesídlení, kde žádná osoba o jeho příklonu ke křesťanské víře neví a kde bude v bezpečí, pokud by se otec do vlasti vrátil. K tomuto žalobce sdělil, že po návratu do Arménie žil v bezpečí u prarodičů a v souvislosti s náboženskou konverzí žádné potíže v zemi původu neměl. Křesťané v Arménii tvoří drtivou náboženskou většinu (Jezidé pouze 1,3 %), proto žalovaný nevidí žádný důvod, proč by žalobci v případě ohrožení byla pomoc ze strany příslušných arménských úřadů odmítnuta. Správní orgán je přesvědčen, že se dostatečným způsobem zabýval rovněž otázkou udělení či neudělení humanitárního azylu, na základě přiložených informací o zemi původu týkající se lékařské péče, výpovědi žalobce a lékařských zpráv nedospěl k opodstatněnosti tento udělit, neboť případ nezhodnotil jako případ hodný zvláštního zřetele. Na správnost napadeného rozhodnutí nemá vliv, zda v Arménii je bezplatná lékařská péče či nikoliv, ani v ČR není veškerá zdravotní péče zdarma, přitom je ČR ekonomicky na kvalitativně vyšší úrovni než země původu žalobce. V této souvislosti pak žalovaný doplňuje, že v Arménii jsou všechna zdravotnická zařízení primární péče (nesoukromá, státní zdravotnická zařízení) rozpočtová a poskytují ambulantní služby zdarma (obecné pediatrické služby, služby pro dospělé, specializované konzultační služby, laboratorní vyšetření, vyšetření pomocí lékařských přístrojů). Základní balíček péče, v jehož rámci stát zaručuje bezplatné služby, se týká rozpočtových i soukromých zdravotních středisek či zařízení. Nezáleží na tom, kde pacient obdržel léčbu v rámci hospitalizace, zda v soukromé nebo státní nemocnici (Informace sítě „důvěrných lékařů“ č. AM-2820-2013 ze dne 26. 3. 2013). Sám žalobce během pohovoru sdělil, že za péči lékaře neplatil žádné finanční prostředky, přičemž k jeho operaci došlo již na území ČR. Žalobce nebyl v průběhu řízení zkrácen na svých právech, podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nesplňuje a je navrhováno zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Dne 16. 5. 2014 soud obdržel repliku žalobce, v níž opět opakuje, že si žalovaný neopatřil potřebné důkazy ke konkrétním tvrzením žalobce, z rozhodnutí jasně neplyne, z čeho uvažoval správní orgán o tom, že v zemi původu po návratu žalobci nehrozí vážná újma či že mu nic nebrání požádat případně příslušné instituce o pomoc a též poukazuje na rozhodnutí NSS ze dne 29. 10. 2003, kdy pod čj. 4 Azs

4/2003 soud považuje pojem „odůvodněný strach z pronásledování“ za neurčitý právní pojem, jehož definici žádný právní předpis neobsahuje, soud však v tomto případě má přezkoumávat, zda ve vztahu k danému pojmu byla uplatněna zásada materiální pravdy ukládající správnímu orgánu povinnost přesného a úplného zjištění skutečného stavu věci a zda na základě takto zjištěného stavu věci bylo rozhodnuto dle logických pravidel. Při posouzení možného vnitřního přesídlení je pak povinností žalovaného posoudit, která konkrétní část země je pro žadatele možným útočištěm před hrozcí újmou. Dále pak žalobce poukazuje na problém vojenské služby v souvislosti s povinností zkoumat nejen teoretickou, ale i praktickou možnost vykonání vojenské služby alternativní formou, zde se žalovaný s touto problematikou vůbec nevypořádal, a opomněl posouzení existence hrozby nebezpečí vážné újmy ve vztahu k ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, když zástupce žalobce připomíná rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 7. 7. 2011, Bayatyan proti Arménii (GC) – stížnost č. 23459/03, dle něhož Arménie nerespektuje právo na odmítnutí výkonu vojenské služby.

Soud nařídil projednání věci na den 11. 8. 2014, spolu s věcí 29 Az 25/2013 (žalobkyně A. G. a nezl. syn E. T. – matka a bratr žalobce). Věc pod sp. zn. 29 Az 25/2013 byla týž den projednána, ve věci žalobce však došlo k návrhu na rozhodnutí věci bez jednání, když žalobce netrval na své přítomnosti u jednání soudu, žalovaný se k návrhu připojil a soud mu vyhověl.

Soud ze správního spisu konstatuje, že žalobce přicestoval do ČR letecky dne 7. 6. 2012, a to spolu s matkou a dvěma bratry. Z žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobce podal dne 19. 6. 2012, plyne, že je narozen 14. 8. 1992, je státní občanem Arménie, národnosti jezidské, je svobodný, od r. 2002 do r. 2008 pobýval v Rusku, v Jekatěrinburgu, od léta 2008 do května 2012 v Arménii, obci V. Jako své vyznání uvedl křesťanství, vojenskou službu nikdy nevykonával ze zdravotních důvodů, má nedokončené středoškolské vzdělání, nikdy nepracoval. Uvedl, že 24. 5. 2012 odjeli, protože je pronásledovali rodinní příslušníci komunity kvůli přestoupení ke křesťanství, chtěli matku potrestat jako odstrašující případ. Příkaz k tomu vydal vůdce náboženské komunity. Jako další důvod pak označil pronásledování ze strany otce, který chce matku zabít, je členem mafie, dopouští se nezákonného chování a kontakty využívá k jejich pronásledování. Také chtěl prodat mladšího bratra do zahraničí, jeho finanční problémy se táhnou již dlouho. Cestovali autobusem z Arménie přes Gruzii, do Ruska, pak na Ukrajinu, z Kyjeva do ČR. Ve vlasti žalobci hrozí životní nebezpečí, matce hrozí ublížením a smrtí, protože přestoupila na křesťanství a stejně se budou chtít pomstít dětem. V Gruzii a Rusku pobýli den, na Ukrajině asi 12 dní. Žalobce zde chce začít nový život, aby je zde příbuzní nenašli. K zdravotnímu stavu žalobce uvedl, že má jednu ledvinu a umělý vývod. Pohovor s žalobcem provedl správní orgán dne 27. 6. 2012, žalobce uváděl, že jeli autobusem z Arménie do Minerálních Vod, matka tam potkala nějakou ženu, odtud jeli autem na Ukrajinu, kde jim žena zařídila všechny doklady, on neví nic, vše zařizovala matka. Také řekla, ať se na nic neptají, až na letišti dle tabule poznal, že letí do ČR. Měli jiné pasy, ale prošli kontrolou. Přiletěli 7. 6., 8. mělo být mistrovství Evropy ve fotbale, matka jim dala ruské pasy, řekla, že se budou mít dobře, že ta žena jim pomáhá. Až na letišti v Kyjevě nebo v Praze zjistil, že matka má u sebe i jejich pravé pasy. Narodil se v Arménii v Ečmiadzinu, někdy v r. 2001 dojeli s otcem do Ruska, měl s ním vždy problémy, byl nemocný, přestávala mu fungovat ledvina. Co bylo před odjezdem do Ruska, to si nepamatuje, byl malý. V Rusku ležel stále

v nemocnici, starala se o něho matka, operoval ho primář nemocnice. Otec se o něho nestaral, nechoval se jako otec, téměř s nimi nebydlel, odcházel na různě dlouhou dobu. Doma nic neměli, otec matku bil, žili těžce. Matka v té době změnila víru, pochází z národa, který uctívá slunce, mají své bohy, modlí se k jakési posteli – matraci. Matka je zavezla do pravoslavného kostela, přijali křesťanství a byli pokřtěni. Otec si jich vůbec nevšímal, řekl, že když přijali toto náboženství, tak se to neodpouští. Tak uběhly asi 2 – 3 roky, vše bylo horší, byl pryč, a když přišel, matku bil. Říkal jí, že nesmí nic říkat, matka vyprávěla, že když byla doma s nejmladším bratrem, otec přišel s nějakou slečnou, prý slyšela, jak se baví, že otec prodá bratra, byla v šoku a utekli. Bratr ale na schodech zakopl, upadl a potloukl se. Nedaleko žila známá matky, tam byli asi 2 měsíce, vůbec nevycházeli. Matka měla známého v Nižném Tagilu, tam pobývali asi 3 dny, matka zavolala bratrovi a odjeli do Arménie. Tam žili se strýcem, jeho rodinou, babičkou a dědečkem a s tetou, která byla rozvedená. Strýc se živil různým prodejem ovcí, mléka a mléčných výrobků. Žalobce chodil do ruské školy v Ečmiadzinu, strýc je tam vozil nákladním autem, aby je nikdo neviděl. Tam se učil do 9. třídy, oblečení jim sháněla babička po sousedech. Dva roky kvůli nemoci v Rusku nechodil do školy, takže v Arménii chodil do třídy s mladším bratrem, měl zameškáno. Nechodili tam každý den, spíše aby se naučili číst a psát a nezapomněli ruštinu. Neměli učebnice, pomůcky, ani jídlo ve škole, měli jen snídani, byli na to zvyklí. Otec před nimi v Rusku se domlouval po telefonu s mafií, se ženským, vozil si je i domů. Z Arménie odjeli, protože tam všude žijí jeho příbuzní a sestřenice matky je mezi příbuznými otce, tajně volala dědovi a říkala, že slyšela, že otec přijel a radil se s šechem, že změnili víru, což se neodpouští. Otec prý chce očistit své jméno, i kdyby měl jít do vězení, mafie je všude. V Arménii se žalobci po dvou letech přitížilo, prodělal operaci v r. 2009, má umělý vývod, po operaci byl jednou na kontrole, nebo dvakrát, operující lékař nechtěl peníze, neboť věděl, jak na tom jsou. Měl absolvovat každý měsíc kontrolu, ale neměl na to peníze. Potřebné hadičky nejdříve byly v každé lékárně, ale pak nebyly k sehnání, tak si je dezinfikoval v lihu. V ČR mu udělali vývod, ledvina by se měla vrátit do normálu. Babička a dědeček sehnali peníze na operaci po příbuzných, před odjezdem asi dva měsíce čekali, až strýc prodá krávu, aby měli peníze. Se státními orgány ve vlasti žalobce nikdy žádné problémy neměl, žili v klidu, nikdy se nikam neobrátili. Policii volali občas v Rusku sousedé, když byl u nich rámus, otec s nimi vždy promluvil, a když zjistili rodinné problémy, tak zase odjeli. V Arménii by museli jít na policii a příbuzní by hned zjistili, kde jsou. Policie by stejně nic neudělala, nějaké náboženství je nezajímá. Rodina odjela, když se dozvěděla, že je chce zabít. Žalobce je jezidské národnosti, přestup na křesťanství rozhodla matka, když byl žalobce nemocný, bylo mu asi 11 let, bylo to v Rusku. Šli do pravoslavného kostela v neděli, byli pokřtěni, oblékli si bílé oblečení a kněz jim polil hlavu vodou. Křestní list nemá, trochu četl Bibli. V Arménii chodili do pravoslavného kostela blízko bydliště, zapalovali tam svíčky. Doma slavili narození Ježíše Krista. Vánoce se v Arménii slaví 6. 1. O přestěhování nepřemýšleli, příbuzní otce žijí na celém území. O mezinárodní ochranu požádal proto, že si myslí, že je zde příbuzní nenajdou, chce začít nový život, matka by již více nevydržela. Matka je v kontaktu s babičkou a tetou, ale synům nic neříká. Žalobce má vojenskou knížku, že není schopen vojenské služby ze zdravotních důvodů, neměl s tím problémy, strýc ho tam zavezl. K dotazu, proč má v pase razítko – žádost o polské vízum z března 2012 žalobce uvedl, že ta žena, která jim zařizovala doklady, se snažila pro ně vyřídit polské vízum, ale to se nepodařilo. K dotazu, jak je možné, že se jedná o březnové razítko a s uvedenou ženou se měli setkat až v květnu uvedl, že o tom nic neví, vše vyřizovala matka. O

pasech nic neví, neví, proč má v arménském pase razítko z letiště v Kyjevě. Vrátit se nechce, asi by je zabili, je jedno, kde dostanou azyl, rodiče se v Rusku rozvedli, ale otec chce matku najít a zabít. Ve spise se dále nacházejí odborná vyšetření zdravotního stavu žalobce, je zde přítomna hospitalizační zpráva Urologické kliniky v Hradci Králové ze dne 26. 10. 2012 (viz výše) a zprávy o průběžných kontrolách tamtéž. Dne 14. 10. 2013 byl žalobce seznámen s podklady, které shromáždil správní orgán za účelem posouzení věci žalobce, uvedl, že je pravdou, že pokud by se vrátili, tak si jich nevšimnou, ovšem problémy mají s Jezidy, příbuzní je nutili, aby se podrobili víře. Bratr N. je v Arménii v celostátním pátrání kvůli ZVS, ale jim víra zakazuje brát zbraně do ruky, jeho by neodvedli, ale rovnou zavřeli, stejnou perspektivu by měl i bratr nejmladší, již by na něj čekal povolávací rozkaz. Jinak je to, co tam píší, převážně pravda. S bratrem již jsou pokřtěni a nechťeli by uctívat božstva příbuzných, Jezidé říkají, že nemají nic proti jiným náboženstvím, ale ve skutečnosti to není pravda. Žalobce uvedl, že na předloženém CD je vidět, jak zabili dívku, která se zamilovala do muslima, bylo to sice v Iráku, ale oni jsou všude stejní.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Soud nejprve uvádí, že byť v replice žalobce jsou uvedeny obdobné skutečnosti, jako v žalobě, soud považuje za potřebné zdůraznit, že tato replika byla podána po uplynutí lhůty, kterou k rozšíření žalobních bodů upravuje ust. § 71 odst. 2 s.ř.s., proto na argument o vojenské službě a jejích možných následcích soud nereflktuje, v tomto směru považuje ovšem za potřebné připomenout, že žalobce je držitelem osvobození od vojenské povinnosti, jak sám při své výpovědi dne 27. 6. 2012 uvedl. V dalším pak soud zkoumal oprávněnost námitek, které atakují porušení jednotlivých ustanovení správního řádu ze strany žalovaného správního orgánu. Žalobce uvedl v žalobě, že se důvodně obával o život v zemi původu, v tomto směru odkazoval na možný atak jezidů a pronásledování svého otce a jeho rodinných příslušníků, které představovalo možné vykonání krevní msty z důvodu očištění jména rodiny. Tento problém řešil správní orgán na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí, uvedl, že žalobce neměl nikdy problémy se státními orgány své vlasti, nikdy se nepokusil obrátit na tyto s jakoukoliv žádostí o pomoc, nevyužil možnosti přesídlení, během pobytu u prarodičů žila rodina bezpečně – zde žalovaný zdůraznil, že forma azylu je zákonem přesně vymezena, samo řízení o azylu není o tom, zda stát původu žadatele je schopen plnohodnotně a zcela beze zbytku zajistit ochranu jednotlivců proti jednání odporujícím zákonům dané země, ale o tom, zda žadatel splňuje předpoklady pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Dle tohoto zákona pak by mohlo být nahlíženo na jednání soukromých osob jako na pronásledování tehdy, pokud by veřejná moc odmítla poskytnout ochranu před určitým ohrožením a toto odmítnutí by mělo povahu šikany ze strany veřejné moci pro některý z důvodů, uvedených v tomto ustanovení. Zde pak správní orgán uzavřel, že na uvedené orgány státu se nikdy žalobce neobrátil, jeho otec žije dlouhodobě v Ruské federaci a od doby odchodu žalobce z této země ho nikdy nekontaktoval. S odkazem na problémy s Jezidy žalobce neuváděl žádné konkrétní skutečnosti. Soud je přesvědčen, že v tomto ohledu se správní orgán vypořádal s neexistencí důvodů, které by mohly vést k udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu dostatečně, neboť z výpovědi

žalobce nelze skutečně žádný důvod, pro který by měl správní orgán zjišťovat jiné podklady, než učinil, najít. Jestliže žalobce namítá, že se obával o život ze strany jezidské komunity, a přitom odkazoval na potvrzení, které jeho matka předložila žalovanému, v tomto ohledu soud zdůrazňuje, že v rozhodnutí, učiněném pod sp. zn. 29 Az 25/2013 týž den, tedy 15. 8. 2014 ve věci matky žalobce, zhodnotil, proč tomuto dokumentu neuvěřil a hodnotil ho prakticky jako účelový. Jednak soud uvedl, že žadatelka se obrátila na tuto komunitu po letech, kdy ji opustila a přešla na jinou víru a soud nepovažoval za pravděpodobné, že pokud by se cítila jakkoliv ohrožena, že by tak učinila a komunitě by sdělila, kde se nachází. Navíc žalobkyně uvedla, že se k tomuto kroku odhodlala bezprostředně po svém příjezdu do ČR, kam přicestovala 7. 6. 2012 letecky, dokument Jezidského spolku však nese datum 4. 6. 2012. Soud uváděným obavám z uvedených důvodů neuvěřil a považuje je za účelové, krom toho v uvedeném rozhodnutí soud podrobně popsal podkladový materiál MV ČR, který správní orgán hodnotil za účelem podrobnějšího popsání situace jezidské komunity a jejího vztahu k případným členům, kteří ji opustí. Toto náboženství nepředepisuje, že by měl být vystoupivší člen z obce potrestán smrtí a žalobce také žádnou skutečnost z průběhu let, kdy žil s rodinou v Arménii, která by něčemu podobnému nasvědčovala, reálně neuváděl. Soud pak neuvěřil ani námitce žalobce o reálnosti hrozby jeho usmrcení ze strany otce, neboť, jak uvedeno výše, otec jej v průběhu těchto let nijak nekontaktoval, a jak soud připomněl a hodnotil ve svém rozhodnutí ve věci matky žadatele, rodina opustila zem původu prakticky pouze na základě tvrzeného telefonátu příbuzné, která měla sdělit, že se otec k něčemu podobnému chystá. Jiné reálie nejsou k dispozici. Soud nemůže vyčítat žalovanému, že za této situace podrobněji nezkoumal a ani podrobněji neargumentoval možnou škálou případné ochrany, kterou by mohl rodině stát a jeho instituce poskytnout, neboť žádný z členů rodiny se na příslušné orgány o pomoc neobrátil. Jak uvedeno správně výše, muselo by pro případ vyřčení o důvodných obavách z pronásledování ze strany soukromé osoby dojít k odmítnutí takové pomoci, k čemuž v případě žalobců jednoznačně nedošlo. Pro aplikaci ust. § 12 písm. a) zákona o azylu žalobce žádné skutečnosti nesdělil, uvedl, že nikdy politicky angažován nebyl.

Žalobce dále namítal, že žalovaný nedostatečně hodnotil podmínky udělení azylu dle § 14 zákona o azylu, tedy azylu z humanitárních důvodů, který lze udělit v případech, hodných zvláštního zřetele. Na základě internetových zpráv je patrné, že v zemi původu žalobce existuje problémový přístup k zdravotní péči, zejména pro méně majetné obyvatele. K tomuto problému si však žalovaný vyžádal cílenou informaci MV ČR, která byla získána v rámci evropského Projektu lékařských informací o zemích původu II – Arménie, Informace sítě „důvěrných lékařů“ č. AM-3088-2013 ze dne 18. 10. 2013, pojednávající o dostupnosti léčby hydronefrózy nefrologem a urologem a o dostupnosti urologické a nefrologické operace prováděné chirurgem, jakož i o dostupnosti léků. Ze zjištěných informací je nepochybné, že v případě žalobcova postižení je v Jerevanu dostupná ambulantní léčba i následná péče u nefrologa, následná ambulantní péče o pacienty u internisty, včetně pacientů s urologickými-nefrologickými onemocněními je dostupná v každém zařízení primární zdravotní péče (PHC) s názvem „poliklinika“ a mnoho zdravotních středisek v místě poskytuje urologické služby ambulantně i hospitalizačně, jakož i případné operace prováděné chirurgem. Dostupné jsou močové katetry různých velikostí. K lékům je pak uváděno, že nejsou dostupné tehdy, pokud nejsou v zemi zaregistrovány. Pokud je lék zaregistrován v Národním seznamu základních léků (NEDL), je zásobování lékem zaručeno a bude bezplatné v zařízeních pro primární zdravotní péči pro osoby

se středně závažným a závažným postižením, za sníženou cenu pak pro osoby s mírným zdravotním postižením (cca 50 % ceny), v zásobování nedochází k žádným prodlevám. Pokud lék není zahrnut v NEDL, bude v lékárnách dostupný, ovšem na předpis a za úhradu. Do projektu, na jehož základě byla tato zpráva získána, jsou zapojeny imigrační úřady dvanácti členských zemí Evropské unie a Švýcarska, zdrojem jednotlivých informací je buď organizace „International SOS“ nebo síť „důvěrných lékařů“, jednotlivé dotazy jsou před zasláním poskytovateli informace vždy kontrolovány experty – lékaři z Odboru lékařských poradců Nizozemské imigrační a naturalizační služby. Informace dále uvádí, že první z organizací je významnou mezinárodní organizací, poskytující asistenci v oblasti lékařské péče a bezpečnosti v řadě krizových či problematických zemí, vlastníci po celém světě řadu nemocnic a provozující síť center akutní lékařské péče, poskytuje specifické informace na základě konkrétních dotazů, síť „důvěrných lékařů“ pak byla specificky vybudována pro potřeby lékařských poradců nizozemské Imigrační a naturalizační služby Ministerstva vnitra a záležitostí koruny, lékaři pro tuto síť byli vybráni nizozemským Ministerstvem zahraničí – nizozemskými zastupitelskými úřady v jednotlivých zemích a pracují v daných zemích původu, informace o možnostech lékařské péče v konkrétní zemi původu, získané prostřednictvím Projektu lékařských informací o zemích původu II se týkají existence konkrétní lékařské péče a léků v dané zemi, oblasti či městě. Pokud tedy správní orgán na základě takto speciálně vyžádané informace o možnostech a dostupnosti léčby žalobcových obtíží v místě jeho dosavadního bydliště uzavřel, že neexistují v jeho případě z důvodu jeho onemocnění žádné důvody, hodné mimořádného zřetele v rozsahu možné úvahy o případném naplnění podmínek humanitárního azylu, s ohledem též na skutečnosti, které žalobce sám uvedl, soud nespáčil v postupu žalovaného žádného závažnějšího pochybení. Žalobce sám dne 29. 11. 2013 poté, co se seznámil s citovanou podkladovou informací, uvedl, že jej tam operovali, že je tam vše v normálu, problémem je, že se tam nemůže nikde ukázat, nikam jít a péče je za peníze. On tam nemůže pracovat, takže kvůli lidem, kteří tam jsou, tam nemůže žít. Získání dalších podkladů v tomto směru nenavrhoval. Soud však v tomto směru musí konstatovat, že žalobce opět pouze obecně tvrdil něco, co nijak nedoložil, neuvedl žádné konkrétní okolnosti, které by jeho tvrzení nasvědčovaly. Otázka bezplatnosti poskytované zdravotní péče v návaznosti na azylovou nerelevanci byla již opakovaně Nejvyšším správním soudem judikována, konečně péče není zcela bezplatná ani v České republice. Uvedenou námitku proto soud hodnotil jako nedůvodnou. V daném případě pak soud nemohl přistoupit ani na námitku nedostatku nezávislých a objektivních zdrojů podkladových informací, informace, které jsou součástí spisu, s nimiž byl žalobce seriózně v průběhu správního řízení seznámen a jejichž výčet je součástí napadeného rozhodnutí, soud považoval za odpovídající potřebě žalobcem uváděných skutečností z průběhu celého řízení.

Soud po přezkoumání věci konstatuje, že podmínky ustanovení § 13 zákona o azylu, jak uvedeny výše, žalobce nesplňuje.

K případnému naplnění hrozby vážné újmy pro případ návratu žalobce soud uvádí, že po přezkoumání případu žalobce a jeho rodiny je přesvědčen, že obdobné důvody, které vyargumentoval výše co do nerelevantnosti žalobcem uváděných důvodů pro udělení azylu, existují i pro případ návratu žalobce do země původu. Soud žalobcem uváděné hrozbě ze strany jezidské komunity, případně jeho otce, neuvěřil a je přesvědčen, že ani žádná obdobná hrozba žalobci nehrozí v případě

návratu do Arménie po neúspěšném azylovém řízení v České republice. V dalším pak co do jednotlivých dalších důvodů případného ohrožení žalobce, uvedených v ust. § 14a) zákona o azylu, soud konstatuje, že správní orgán v souladu s podklady, které se nacházejí ve správním spise, oprávněně neshledal v případě žalobce nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu, neshledal ani možnost vážného ohrožení života či jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, ani rozpor jeho vycestování s mezinárodními závazky ČR. Na str. 6 napadeného rozhodnutí pak tento svůj závěr dostatečně odůvodnil, rovněž na základě Informace MZV, čj. 108209/2013-LPTP ze dne 15. července 2013, k čj. MV-79193-2/OAM-2013 dospěl adekvátně k závěru, že žalobce není nijak ohrožen pro případ návratu do vlasti ani jako neúspěšný žadatel o azyl v cizí zemi.

Po přezkoumání věci soud dospěl k závěru, že namítaná pochybení v průběhu správního řízení a ve vydaném rozhodnutí ve věci neshledal, neshledal ani žádnou namítanou vadu řízení, proto žalobu zamítl jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 15. srpna 2014

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně